

[Vagn Bro.]

vil følge Kirkegaardens Nedstyrtning. Hvis Staten ikke træder hjælpende og forstaaende til med et Beløb, bliver det sandsynligvis saaledes, at vi før eller senere staaer overfor Tilfældet Højrup Kirke om igen. Thi Sikringen af Kirkebakken og Kysten vil medføre, naar den skal være effektiv, saadanne Udgifter, at Byen ikke kan afholde disse alene.

Her staaer man med andre Ord beklageligvis overfor en Opgave, som Byen ikke selv kan løfte. Thi Tiderne er jo ogsaa trange for Nærings- og Erhvervslevet i de smaa Byer som overalt. Skatteprocenten er 12,2, og Næringslivet er, som nævnt, haardt ramt ved Konkurrencen med den store By Odense.

Det kan risikeret, at en Del af Kirkegaarden skrider ud ved første nordøstlige Storm med Højvande, og Kirken bliver derefter truet. Der maa derfor snarest gøres noget effektivt for at sikre Kystlinien mod Havets Indhug; men Bogense Købstad magter ikke alene at løfte den for Byen store, for Staten jo forholdsvis lille Opgave.

Bogense Byraad har derfor fremsendt et Andragende til de høje Ministerier om Hjælp til effektive Sikringsforanstaltninger, der i Hovedsagen vil gaa ud paa at lade en Sandpumper fylde op indenfor den Stændæmning, der bør sættes i Forlængelse af den nuværende Mole, og det er for varmt at anbefale dette Andragende, at jeg nu har tilladt mig at tage Ordet her i Rigsdagen.

Jeg tillader mig at føje til, ligeledes om dette Punkt, at jeg tror at turde sige, at de private Ofre, jeg her har nævnt, baade fra Købstaden og fra private Folk, viser, at der her aldeles ikke er Tale om at komme med et urimeligt Krav, men om paa Baggrund af tidligere og fremtidige Ofre at anmode om Hjælp til et Formaal, som i Virkeligheden ogsaa kan betegnes som en Samfundsopgave.

Jeg skal med de efterfølgende Bemærkninger ikke paa noget Punkt gøre de i den senere Tid forekomne Gadespektakler og Uorden i Retslokalet, der kaldes Kommunisme, til Genstand for egentlig Omtale. Dette ordnes, som slige Uroligheder, af Politiet paa tilfredsstillende Maade, idet dette baade har optraadt med Besindighed og Fasthed paa fuldt ud betryggende Vis. Og medfører dette et Skulderdask af Staven paa saakaldte fredelige Borgeres Skuldre, er dette ærligt fortjent; thi holdt Offentligheden sig borte fra slige unyttige Sam-

menløb, opnaaedes der to Ting af det gode, for det første, at Færdselele ikke standsedes, og for det andet, at det til Evidens blev godtgjort, at udover et Par Hundrede Stykker bestaar den udvidede Stormafdeling af Ruslands Tropper ikke her i Landet. Men der er dog et Par Ting, jeg kunde have Lyst til at fremføre i denne Anledning.

At enhver politisk og økonomisk Retning har Krav paa grundlovmæssig Adgang til at propagandere for sine Anskuelser, er selvfølgeligt. Den saakaldte Kommunistaftdeling har intet at beklage sig over i saa Henseende; men det skal samtidig slaas fast, at medens denne politiske Retning i andre Lande gennem de store offentlige Mandtal paa Valgdagene har manifesteret en vis Styrke, er det herhjemme konstateret, at Tilslutningen faktisk er ringe. Omkring 1920 mødte deres Kandidater ved Valgene, og nogle enkelte Tusinder fulgte deres taagede Ideer; men Førerne blev formentlig hurtigt klar over, at fortsatte man ad de parlamentariske Baner, blev Latterlighedens Skær i øget Grad kastet over dem.

Derfor nedlagde Førerne Vaabnene og meldte sig andre Steder, eller ogsaa slog de ind paa Princippet Gade- og Demonstration-suorden. Her holder de sig ikke tilbage, naar det gaar ud over andre, medens Tonen bliver en ganske anden, naar det gaar galt for dem selv. Det er for øvrigt beskæmmende, at denne lille Hær, der dog af og til faar Tilslutning af visse Kunstnere, Forfattere og andre, og som blandt sine Anstiftere endog tæller tre bekendte Professorers Sønner — „Social-Demokraten“ bemærkede med Rette forleden om en af dem, at han i hvert Fald ikke dreves frem af Sult —, ikke bruger aandelige Midler i deres Agitation, ja, disse formentlig akademiske Mennesker synes tværtimod ganske at fattes Evne paa dette Omraade.

Anstifteriet til Uroligheder og overilede Handlinger giver sig desværre ogsaa grelle Udslag, der viser, at det her drejer sig om Folk, der personlig udnytter Situationen, og som ved Voldsomheder søger at slaa Mønt af den ofte godtroende Godgørenhed, til ubodelig Skade for de mange Mennesker, der har virkelig Arbejdsvillie, men maa bære deres ofte trange Skæbne i Tavshed.

Man finder et saadant Eksempel i den saakaldte Revolvermand, der efter at have forstyrret Rigsdagen gav den højtærede Socialminister Lejlighed til forskellige Interviews og, som det fremgaar af et Retsreferat, endog til at yde ham et kontant Beløb — dette maa jo tale for den højt-